

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

48. Quando Domino visum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

verò jam dixisse rebus humanis **VALERE ET PLAYDE** A
 re; suis verò familiaribus dolere & plangere. Hester-
 num imbrem lacrymas illi auspicatum: comœdiam ejus
 prius ad funebrem faciem, quam ad nuptialem venisse.
 Proin quoniam poëta optimus personam vitæ depo-
 fuerit, rectè de auditorio ejus exequias eundem legen-
 da ejus esse nunc ossa, mox carmina.

Si vitam solum præsentem spectemus, optatissima
 mors est, sine metu mortis mori: longè tamen optatior
 est, agendo agere animam, & operi suo immorari, ut
 mors ipsa non sit oriosa. Cypriani Martyris votum
 fuit, dum de Deo verba faceret, jugulari pro Deo. Ma-
 ximæ profectò laudis est, non tantum à diabolo nun-
 quam, sed nec à morte otiosum inveniri.

§. 46. Vigilandum, & orandum.

Quia nescitis quâ horâ filius hominis venturus sit.
 Romani in armis vigilarunt, aliquando tamen si-
 ne scuto, ne haberent quo fulcirentur ad somnum. Vi-
 gilandum tibi ô homo, & armato vigilandum. Arden-
 tia ad Deum vota, vera Christianorum arma sunt. Scu-
 tum quod somnum suadet, at, vana longioris vitæ spes
 est. Fuerunt & illæ Romanorum militum in vigiliis fre-
 quentes voces: *Vigila, vigila, Mars vigila.* Hoc se mutuo
 horatu ad vigilandi constantiam incitarunt. Hæc vo-
 ce, ô mea mens, omnes superi ad sacram insomniam
 animant. Cælum ipsum noctes atque dies pervigil, ac
 laborans sine quiete, vigiliam te monet. Obsurdæcis
 aut in somnum declinas? Christum ipsum audi pro-
 clamantem: *Vigilate & orate.* Beato Marco narrante,
 Christus concionem habuit, in cuius solum epilogo,
 hoc ipsum ter pronuntiavit: Primò, *Videte, vigilate, &*
orate. Secundò, *Vigilate ergo, nescitis enim quando dominus*
domus veniat, sed, an media nocte, an galli cantu, an mane,
necum venerit repente inveniat vos dormientes. Tertiò de-
 num. *Quod autem vobis dico, omnibus dico, Vigilate.* Idem

Scutum
 somnum
 suadens, est
 spes longio-
 ris vitæ.

Matth. 24. *sepius monens, & quidem Matthæi ore nos inelamari:*
Vigilate ergo, quia nescitis quâ horâ dominus vester venturus
est. Et repetit: Vigilate itaque, quia nescitis neque diem, ne-
que horam. Nec aliud ad clavum Olivarii inculcat: Vi-
gilate & orate, ut non intretis in tentationem. Hoc ipsum
 beato Lucâ præcone promulgat: *Vigilate itaque, omni*
tempore orantes. Ipsissimum istud *Vigilate*, & quo-
 ties Paulus ingeminat? In nos fragores hinc sonant, ut
 soporem nobis & torporem excutiant. Surdi sumus,
 imò mortui, nisi ad has voces vigilamus. Quicunque
 viciis indormis, evigila. Fatum Ægyptiorum nosti? Me-
 diâ nocte percussor Angelus Ægyptum ingressus est, &
 stragem immensam dedit. Sortem illarum decem virgi-
 num recordaris? Mediâ nocte clamor factus est, & quæ
 paratæ, à sponsò ad nuptias admisse, stertentes alie sunt
 exclusæ. Stultitiam servi illius heluantis meministi? Ve-
 nit dominus illius die quâ non speravit, & horâ quâ ig-
 noravit venturum. Bonum patrem familiæ consideras?
 Omni horâ vigilar, ut nullâ horâ fur suffossor domum
 irrepat. Servatorem tuum cogitas? Mediâ nocte natus
 est. Idem post median noctem (quod credibile) ad su-
 premum orbis iudicium venturus est. Vigila itaque, vi-
 gila; & omnem diem tibi puta ultimum.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Luc. 6. 21.
 v. 36.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

Matth. 24.
 v. 42. &
 v. 25. v. 33.
 v. 34. v. 35.
 v. 41.

§. 47. Deo fidendum.

Cui Deus adest, stet ille licet mediis irati maris flu-
 ctibus, forti pectore procellas excipiet: molestiæ
 vexent, dolores lancinent, diabolus frendeat & fic-
 mat, mors minetur & spiculum dirigat; non est quod
 expavescat animus Deo confusus; moveat Acheron,
 ruat orbis, impavidum ferient ruinæ; victor emer-
 get, & ut cautes Marpesia inanes pelagi minas despi-
 ciet. Ita Iobus, ita David se gesserunt. Deum Iob-
 us animo fidentissimo allocutus: *Pone me*, inquit, *jux-*
ta te, & cuiusvis manus pugnet contra me. Provocat, in-

sultat, exprobrat castris hostium Dei: veniat qui volet,
 prodeant gigantes, duello depugnabimus. David au-
 tem: *Nam estis*, ait, *ambulaveris in medio umbrae mortis, non* Psal. 22. 4.
timebo mala, quoniam tu mecum es. En, fiduciam! Quam-
 vis in summo vitæ discrimine sum; estis me, ait, noctis
 æternæ nigror horridus undique involvat, & mors jam
 aurem velicans, tam propinqua stet, quam est umbra
 corpori, securus, solâ Dei præsentia fretus, contem-
 nam illa omnia. Certissimus sum, in hac præsentia tu-
 tissimum mihi refugium, validissimumque esse præsi-
 dium. Nam quia Dominus mihi adiutor, non timebo quid Psal. 26. v. 1.
faciat mihi homo. Dominus illuminatio mea, & salus mea; & 2.
quem timebo? Dominus protector vitæ meæ, à quo trepidabo?
Si cor sistit in adversum me castra, non timebit cor meum: si Deo fidere
exurgat adversum me prælium, non timebit cor meum: si quid
quid dendum est, idque tantò magis, quantò minis sibi ip-
si. Sub hostium muris aciem struit, in hoc ego sperabo. Deo fi-
dit. Deo fidere, est omnibus hostibus superiorem esse.

§. 48. Quando Domino visum.

Ad beatam vitam nil facit longa series annorum: vita æbria
 neque enim annis aut rugis æstimanda est vita, sed non æsti-
 actionibus præclaris. Verum illud **QUANDO**, plerof-
 que omnes homines ægè habet. Moriendum sibi præclaris
 sciunt, & mori volunt, sed nondum; cupiunt naturæ
 solvere quod debent, sed nondum; desiderant solvi
 corporis vinculis, sed nondum. Adeo miselli ingeniosè
 infanimus, ut cupiamus definire esse miseri, sed non-
 dum; ut felices & beati esse velimus, sed nondum. Ita
 mori nolumus, qui mori optamus. Iniqui proflus su-
 mus, qui simul dolemus, & miseros nos esse, & mise-
 riam nostram definire. Non est dolendi, non est flen-
 di locus, ubi definit esse quod invitis eras. Quid, ho-
 muncule, tam altum iple tibi patibulum ædificas, ut
 multos gradus habeas, per quos ad mortem te ire diu-
 tius scias? quid vitæ tuæ tot aptas annos, quibus finis
 tuum propicias, cogitationum lento tormento? Eun-
 dum est seu hodiernâ, seu crastinâ.

Tobias laudatissimi senis, non degener filius & cog-
 nominis, sed & ipse senex, ætate processit usque ad an-
 num nonagesimum nonum. Sacra pagina testantur: Et non fuit.
 completis annis nonaginta novem, in timore Domini, cum
 exaudio sepelirent eum. Potuisset Tobias, sensu nostro ex-
 postulare cum Deo & queri: Cur Domine jam mihi
 abrumpis vitam, cur non pateris me complere annos
 centum? Quid hic aliud Deus responderit, quam hoc
 ipsum: Sic mihi visum; tu jam morere, & annos omnes
 præteritos in lucro pone. Ergo moriendum, quando
 Domino visum, non quando Tobia, aut Raguel, aut
 Anania, aliisve placet.

At scio, quid multos decipiat: cum mors pulsat, an-
 te tempus adesse putant importunum exactorem. Stul-
 ti; tunc tempus est, *Quando mortis Domino visum est.* piat
 Quid tergiversaris, mi homo, quid immaturam æta-
 tem obtendis, quid inducias poscis, quid moram rogi-
 tas? Ad mortem maturus pridem fuisti: sed nec con-
 cessâ mora te paratiorem faciet aut promptiorem. Nam
 & post hanc morari voles, minus forsitan paratus, quo
 plus moratus. Inducias non paucos deteriores fecerunt.
 Mala ad mortem præparatio est, mori nolle. Facti di-
 midium habet, qui tunc vult, quando is, qui nihil ma-
 li vult. Executienda vitæ cupido est, discendumque ni-
 hil interessè, quando patiaris, quod quandoque patien-
 dum est. Quam bene vivas, refert, non quam diu; sæ-
 pe autem in hoc est bene, ne diu. Ergo tergiversatione
 tolle, & dic ex animo: Quando Domino visum, sic fiat.

§. 49. Ad Deum in omnibus recurendum.

Heu nos misellos! imò, heu nos stultos! Cum nobis
 ægè est, sæpe totum orbem cogitationum nostrarum
 aliis pervolumus: à rebus creatis solatiola mendi-
 camus